

Lacustră

Face parte din volumul de poezii "Plumb". Lirica singurătății cunoaște cu poezia "Lacustră" momentul său cel mai acut. Spaima generată de impresia participării la întoarcerea materiei dezorganizate în haosul primordial e mărită de obsesia singurătății. Ceața și ploaia care par a se eterniza devin în poezie dintr-o manifestare meteorologică un mod de existență a materiei, poezia comunică un sentiment al însingurării totale într-o lume în care poetul se simte despărțit printr-un "gol istoric". Golul acesta istoric se întinde între prezentul cu obsesivul și exasperantul ritm al ploii care nu se mai sfârșește și vremurile îndepărtate din străfundurile originale ale omenirii, când omul îngrozit de propria sa singurătate și de adversitatea stihilor și a fiarelor sălbatice se claustra în locuințele sale lacustre în care se simțea în siguranță numai după ce apuca să tragă podul de la mal. Poetul se simte coborât din acest punct de vedere pe o treaptă subumană de început al existențianismului. Poezia cuprinde o succesiune de motive: al nopții, al ploii, al golului, al morții, al plânsului și al nevrozei. Sentimentul este de dezagregare sub imperiul apei, a lumii și deci și a individului atât de aproape de moarte. Cele două elemente duc la o dizolvare perpetuă, la o surprare continuă. Poetul ne prezintă două planuri: planul exterior cel al lumii și al naturii; și unul interior al somnului din care poetul tresare. Trecerea de la planul exterior la cel interior se face abrupt fiind legat de spaimă și de teamă: "Sunt singur" din versul al III-lea al strofei întâi: "și mă duce un gând" semnifică întoarcerea în timp pentru a sublinia sentimentul de solitudine ("spre locuințele lacustre"). Spaima se adâncește și "parcă dorm pe scânduri ude în spate mă izbește un val" și în aceasta atmosferă de zădărniciu poetul prin versul "tresar prin somn și mi se pare că n-am tras podul de la mal" subliniază imposibilitatea de a lua contact cu lumea, cu viața. Spaima lui se accentuează, pentru că "un gol istoric se întinde" vers ce simbolizează amenințarea morții. "Pe aceleași vremuri mă găsesc" este reîntoarcerea în timp, poetul coborându-se pe treapta subumană. Izolarea aceasta care îl apasă pe poet e subliniată pe piloții grei care se prăbușesc. E ruperea directă cu orice contact al civilizației sau al legăturii cu viața. În ultima strofă, versul al II-lea "tot tresărind, tot așteptând" e o prelungire pe plan interior a ideii cuprinse în versul al II-lea din I-a strofa "aud materia plângând".

Plânsul cosmic al materiei se restrânge de la expresie la, impresie sugerând adâncimea însingurării până la dispariția totală. Remarcăm în poezie aceeași muzicalitate a versurilor tipice lui Bacovia. La nivel semantic remarcăm folosirea verbelor la gerunziu: plouând, plângând care rimează cu substantivul gând. Întâlnim epitetele ("gol istoric") personificările, piciorul metric din 8 versuri, ritmul este iambic.